

ziņas par *P.E.* iekļautas to personu sarakstā, kurām ieeļošana Latvijas Republikā ir aizliegta.

Ar Senāta Administratīvo lietu departamenta tiesneša 2005.gada 28.novembra lēmumu pieņemts *P.E.* pieteikums par Latvijas Republikas iekšlietu ministra 2005.gada 26.oktobra lēmuma Nr.381 “Par personas iekļaušanu to ārzemnieku sarakstā, kuriem aizliegta ieeļošana Latvijas Republikā” atcelšanu un ierosināta lieta.

[2] 2006.gada 16.janvārī Augstākajā tiesā saņemts *P.E.* pieteikums par administratīvā akta darbības apturēšanu. Tajā lūgts apturēt iekšlietu ministra 2005.gada 26.oktobra lēmumu Nr.381 par *P.E.* iekļaušanu to ārzemnieku sarakstā, kuriem aizliegta ieeļošana Latvijas Republikā.

Pieteikumā, atsaucoties uz Satversmes 92.pantā garantēto tiesību uz taisnīgu tiesu, norādīts, ka šīs tiesības neatņemama sastāvdaļa ir puses tiesības personīgi piedalīties lietas izskatīšanā.

Pieteicējs norādījis, ka vienīgā iespēja, kā viņam realizēt šīs tiesības, ir pārsūdzētā iekšlietu ministra lēmuma darbības apturēšana, kas tādējādi viņam ļautu no pastāvīgās uzturēšanās vietas Lielbritānijā ierasties uz tiesas sēdi Augstākajā tiesā. Savu viedokli, ka administratīvā akta darbība būtu apturama, pieteicējs pamatojis ar Eiropas Padomes rekomendāciju Nr.R(89) 8 “Par pagaidu aizsardzību tiesā administratīvajās lietās”, kas ietver nosacījumu, ka, izskatot attiecīgo lūgumu, ir jāņem vērā visus svarīgos apstākļus un intereses, par kādām pieteicēja ieskatā uzskatāma Satversmē garantēto pamattiesību nodrošināšana.

Norādot, ka personas tiesības piedalīties tiesas procesā ir neatņemama tiesību uz taisnīgu tiesu sastāvdaļa, pieteicējs atsaucies uz Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 6.panta pirmo daļu un to, kā šo normu konkrētās lietās tulko Eiropas Cilvēktiesību tiesa, Kipras Augstākā tiesa un Čehijas Konstitucionālā tiesa.

[3] Pieteicēja pārstāvji tiesas sēdē uzturēja iesniegto pieteikumu pēc tajā norādītajiem argumentiem, papildus atzīmējot, ka paša pieteicēja klātbūtne tiesas sēdē veicinātu lietas apstākļu pilnīgāku noskaidrošanu un sekmētu tiesas procesa operativitāti.

Iekšlietu ministrijas pārstāvis, iebilstot iesniegtajam pieteikumam par administratīvā akta darbības apturēšanu, norādīja, ka pieteikuma apmierināšana pēc

būtības nozīmētu pārsūdzētā lēmuma atcelšanu un būtu pretrunā valsts drošības interesēm.

Motīvu daļa

[4] Imigrācijas likuma 62.pantā likumdevējs *expressis verbis* ir noteicis, ka pieteikuma iesniegšana tiesā neaptur iekšlietu ministra lēmuma par ārzemnieka iekļaušanu to personu sarakstā, kurām ieceļošana Latvijā aizliegta, izpildi. Ņemot vērā to, ka pārsūdzētais administratīvais akts ir ar noteiktā laika termiņā neierobežotu darbību, Administratīvo lietu departaments atzīst, ka šajā likuma normā lietotais termins “izpildes apturēšana” pēc sava juridiskā satura atbilst Administratīvā procesa likuma 185.pantā lietotajam “darbības apturēšana” apzīmējumam.

Lai gan Administratīvā procesa likuma 185.panta trešā daļa paredz personas, uz kuru šāds administratīvais akts attiecas, tiesības lūgt apturēt arī tāda administratīvā akta darbību, par kura darbības neapturēšanu ir noteikts citos likumos, Administratīvo lietu departaments atzīst, ka jāpastāv īpašiem apstākļiem, kuru dēļ tiesa varētu pieņemt lēmumu par konkrētā iekšlietu ministra lēmuma darbības apturēšanu.

Pieteicēja pieteikums par administratīvā akta darbības apturēšanu attiecas uz vispārīgiem apstākļiem un skar Satversmes 92.pantā noteikto tiesību uz taisnīgu tiesu realizāciju. Minētā norma attiecas uz ikvienu, kurš savās tiesībās vai tiesiskajās interesēs jūtas aizskarts un kura pieteikuma izskatīšanai tiesā ir tiesisks pamats. Tādējādi Administratīvo lietu departaments secina, ka likumdevējs, īpaši nosakot, ka administratīvā akta izpilde netiek apturēta pieteicējam vēršoties tiesā, ir jau ņēmis vērā to apsvērumu, ka šīs personas tiesības pašai ierasties tiesā būs ierobežotas.

Pieteikumā par administratīvā akta darbības apturēšanu nav minēti kādi īpaši apstākļi, kas attiektos tieši uz pieteicēju un būtu būtiski, lai nodrošinātu viņa klātbūtni tiesas procesā.

[5] Pieteicējs savā sākotnējā pieteikumā, kas Augstākajā tiesā saņemts 2005.gada 25.novembrī, ir norādījis personu, kurai kā pilnvarotajam pārstāvim ir nosūtāmi ar lietu saistītie dokumenti. Pieteikumam ir pievienota pilnvara, kurā gan parasto, gan kvalificēto procesuālo darbību veikšana uzticēta diviem juristiem. Tas Administratīvo lietu departamenta ieskatā pēc būtības apstiprina pieteicēja nodomu savu piedalīšanos tiesas procesā realizēt ar pārstāvju starpniecību, kas atbilst

Administratīvā procesa likuma 35.panta normai par pārstāvību. Šāda pārstāvība, kā atzīst Administratīvo lietu departaments, vispilnīgākā veidā var nodrošināt visu pieteicēja procesuālo tiesību ievērošanu.

Pamatojoties uz iepriekšminētajiem argumentiem ([4], [5]) , Administratīvo lietu departaments atzīst, ka pieteikums par administratīvā akta darbības apturēšanu ir noraidāms.

[6] Neskatoties uz to, ka pieteikums pēc būtības nav izskatīts un tiesa nav pārliecinājusies par pārsūdzētā iekšlietu ministra lēmuma pamatotību un tiesiskumu, vienlaicīgi tas, ka pieteicējs ārzemnieku sarakstā, kuriem ieeļošana Latvijas Republikā aizliegta, iekļauts kā persona, kura var radīt draudus valsts drošībai, Administratīvo lietu departamenta ieskatā ir papildus arguments, kāpēc pieteikums par administratīvā akta darbības apturēšanu, kas pieteicējam piešķirtu tiesības ierasties Latvijā, būtu noraidāms.

[7] Vērtējot pieteicēja pieteikumā izdarītās atsauces uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas (turpmāk - ECT) praksi, Administratīvo lietu departaments atzīst, ka tā nav piemērojama šajā administratīvajā lietā, jo minētais ECT spriedums (*Colozza v.Italy*) attiecas uz tiesājamā tiesībām kriminālprocesā situācijā, kad tiesājamais par izskatāmo krimināllietu vispār nebija informēts, turklāt ECT judikatūra neskar imigrācijas lietas.

Pieteikumā pieminētais Kipras Augstākās tiesas 2003.gada 4.decembra spriedums (*lieta Stejaru v.Ioannou*) un Čehijas Republikas Konstitucionālās tiesas 1998.gada 13.maija spriedums (*lieta Pl.25/97*) attiecas uz personām, kurām pēc to izraidīšanas no valsts, šo valstu tiesās nav bijusi iespēja piedalīties tiesas procesos ne personīgi, ne ar pārstāvja starpniecību. Turklāt minēto personu izraidīšana no valsts nav bijusi saistīta ar valsts drošības apsvērumiem.

Eiropas Padomes rekomendācija Nr.R(89) 8 “Par pagaidu aizsardzību tiesā administratīvajās lietās”, uz kuru izdarīta atsauce pieteikumā, pēc būtības attiecas uz jautājumu par pagaidu noregulējumu nevis uz šajā lietā izskatāmo jautājumu par administratīvā akta darbības apturēšanu. Turklāt šajā dokumentā vispārīgā veidā vērsta tiesu uzmanība uz nepieciešamību veikt pasākumus, lai nepieļautu situāciju, kad pieteicējam labvēlīga sprieduma izpilde varētu kļūt apgrūtināta vai neiespējama. Administratīvo lietu departaments atzīst, ka konkrētajā lietā nevar būt šķēršļu pieteicējam labvēlīga sprieduma izpildei.

